

Slovenské **TOP**
krimi

DOMINIK DÁN

VEŠTICA

VEŠTICA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

VEŠTICA

slovart

Text © Dominik Dán 2025
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-7526-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Vix canis mordere suevit, usquequaque qui latrat.

Pes, ktorý šteká, nehryzie.

(Curtius Rufus)

Venujem Janke Jech a Mariánovi Jech.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
MDDr. Jane Jech a jej psovi Vittovi, Mgr. Anne
Kratochvílovej, Zuzane Hanzlovičovej, Jane Manákovéj,
Mgr. Eduardovi Mataninovi, MUDr. Vladimírovi
Rosinovi, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

PROLÓG

V Karlovej Vsi boli hody.

„Richard?“ začala Sylvia nasmelo.

„No?“

„V Karlovke budú cez víkend hody.“

„Už? A to je zase Michala? Ako ten čas letí, veď sme tam boli na kolotočoch pred mesiacom.“

„Je to už rok, miláčik. Mali by sme zobrať decká.“

„Už aj ony vedia?“

„Vedia, povedala som im.“

„Tak potom musíme.“

Načúvali za otvorenými dverami. Sotva padlo rozhodnutie, rozbehli sa do detskej izby, šikovným odrazom z rozbehu sa vyšvihli na posteľ, každá na svoju, a za stáleho skandovania ich použili ako trampolínu.

„Ho-dy, ho-dy, ho-dy...“ vrieskali a skákali do rytmu.

„Tak toto teda nie!“ zasiahla Sylvia. „Na hody sa pôjde, tatko to sľúbil, ale posteľe preto zničiť nemusíte! Kto vám bude kupovať nové? A za čo? Okamžite dolu! Tešíme sa slušne, podľa možnosti potichu.“

Hodové radovánky boli naplánované na sobotu, lenže v sobotu ráno o piatej našli susedia starú pani Novotnú v spoločných priestoroch paneláka s rozbitou hlavou. Na chodbe pri schránkach si nemala kde rozbiť hlavu tak hlboko, že na mieste zomrela, a tak zavolali políciu. Zavolať aj Krauza.

Sylvia a deti čakali. Otec neprišiel domov celú sobotu, celú noc zo soboty na nedeľu, celé nedeľné dopoludnie.

„Mami, a kde je tatinko?“ s obavami sa spýtala malá Laura.

„V robote, miláčik.“
 „Prečo? Veď všetci tatinkovia sú doma, je nedeľa.“
 „Náš tatinko má takú robotu, že keď sa niečo stane, musí pracovať aj v nedeľu.“
 „A prečo?“
 „Aby sme mali peniažky.“
 „Na kotočole?“
 „Hovorí sa kolotoče, miláčik. Áno, aj na kolotoče.“
 „Tak už poďme.“
 „Bez tatinka?“
 „A kedy príde?“
 „Neviem, miláčik, musíme byť trpezlivé.“
 „Včera sme boli trpezlivé a neprišiel. Čo ak budeme trpezlivé aj dnes a zase nepríde? Kolotoče odídu.“
 „Možno odídu a tento rok ich nestihneme.“
 „Ale ja chcem kolotoče každý rok!“
 „Aj ja by som chcela, ale bez tatinka? Ani autíčko nemáme, vzal si ho do robotky.“
 „Veď chodia autobusy.“
 „V nedeľu nechodia,“ klamala nešťastná Sylvia.
 „Tak autobusy nemusia v nedeľu chodiť do robotky a náš tatinko musí v nedeľu chodiť do robotky?“
 „Tak nejako to je, dieťa moje.“
 „A nemohol by tatinko chodiť do inej robotky, kde sa v nedeľu nechodí?“
 „Mohol, ale na to sa ho musíš spýtať sama, keď príde.“
 „A kedy už príde?“
 „Neviem, miláčik, ešte sa neozval.“
 Trpezlivosť policajných manželiek matiek môže byť niekedy vystavená tvrdej skúške. Sylvia bola vycvičená, odolávala.
 Prišiel v nedeľu presne na obed.
 „Tatí!“ ozývalo sa chodbou.
 Dve krpaté vlasaté torpéda sa zaryli Krauzovi do brucha, až ho prehlo v páse.
 „Deti moje milené,“ zohol sa, pobožkal ich na voňavé vlásky – vystískali sa.
 „Decká, pustite tatina, nech sa aspoň naje,“ zachraňovala ho Sylvia.
 Pustili ho. Krauz si sťažka sadol v kuchyni za stôl.

„Bol to syn. Chýbali nám stopy, museli sme ho lámať, nakoniec všetko priznal, aj sekeru nám vydal. Bola to fuška. Pointa? Ako vždy – prachy.“

„Spal si?“

„Ani minútku.“

„A pôjdeš?“

„Len čo hodím niečo do žalúdka. Čo máme?“

„Slížiková slepačiu polievku a pečené kura s ryžou.“

„Krásna nedela,“ vzdychol Krauz.

Sylvia mu naložila, pomaly, opatrne, aby sa nepopálil, sa pustil do jedenia. Spoza zárubne sa vynorili dve krpaté vlasaté hlavy, jedna nad druhou. Sylvia sa oprela zadkom o kuchynskú linku, ruky si prekrížila na prsiach. Tri páry zvedavých očí s obavami sledovali obedujúceho otca.

„Čo je?“ všimol si, ako ho hypnotizujú.

„Hody,“ nadhodila Sylvia.

„Hody!“ Krauz sa hodil na operadlo stoličky. „Dokelu, veď sú hody!“

„Decká ma týrajú už druhý deň. Kde je tatinko, kedy už príde tatinko...“

„Ja viem, sľúbili sme im kolotoče. Do...“ prehltol koniec nadávky. Opatrne obedoval, fúkal si každú vidličku ryže, lebo Sylvia zle odhadla nastavenie mikrovlnky.

„Ale musíš sa vyspať,“ predvídavo nadhodila Sylvia.

Chvíľu váhal.

„Nemusím, niečo vydržím. Sľub je sľub. Decká! Obliekať, ide sa na kolotoče!“

Hlavy ako na povel zmizli, z detskej izby sa ozýval vreskot, jasot. Do rytmu! Zase skákali na trampolíne.

„Choď ich poobliekať, najem sa, opláchnem a ideme,“ rozhodol obetavý hrdina.

V kúpeľni sa zahľadel na kreatúru v zrkadle.

„Ježiškove husličky,“ zalamentoval.

Zo zrkadla naňho gánil starý ošarpaný muž, podľa občianskeho preukazu v stredných rokoch. Vačky pod očami, unavený neprítomný pohľad, nezdravo červené líca, zanedbané strnisko.

„Nepoznám ťa, ale umyjem ťa, chlapče.“

Opláchnol sa studenou vodou, pomohlo, aspoň sa mu prestalo driemať. Prešiel si rukou po brade. Holíť sa mu

nechcelo, možno nestretne nikoho známeho. Zagánil na vaňu. Ani sprchovať sa mu nechcelo, načo, veď kolotoče sú pod holým nebom, komu by tam smrdel?

Naskákali do auta, odviezli sa na hody. Decká behali od stánku k stánku, od atrakcie k atrakcii.

„Vata! Cukrová vata!“

Dostali cukrovú vatu.

„Mami, pozri, modrý mončičák! Takého som už dávno chcela...“

Krauz kúpil dva, pre pokoj v rodine.

„Tati, vystreliš mi ružu?“

„Nemám pištoľ, nechal som ju doma.“

„Oni ti požičajú pušku, tá je lepšia.“

Všetkým trom vystrelil ružu. Najkrajšiu, trojitú, pre najstaršiu, nech má hody aj ona.

„Miláčik, dáš si cigánsku?“

„Nie, veď som obedoval.“

„Tak čo ti kúpim?“

„Dám si pivo, ale na to ešte mám. Vieš čo, zober ich na tie vytúžené kolotoče, potom na labuťky a na čo si len zmyslia. Nájdeš ma na druhom konci v gastro sektore, dám si pivčo a možno tam nájdem niekoho zo starej partie, pokecáme.“

„Dobre, choď si po svojom, keď ich to prestane baviť, nájdeme Ťa.“

„Jasné, takže na Vianoce dovidenia.“

Krauz kľučkoval pomedzi ľudí, keď sa zrazili plecami, slušne sa ospravedlnil. Raz ho pozdravil nejaký mladý chalan, slušne odzdravil, hoci netušil, kto to je, potom ho pozdravila celkom pekná baba v jeho veku, k slušnému pozdravu pridal aj úsmev, hoci zase netušil, o koho ide. V nedeľu poobede, v posledný deň atrakcií, sa hodovisko začínalo plniť, všetci oneskorenci, vrátane Krauzu, chceli stihnúť hody na poslednú chvíľu. Prekľučkoval sa na koniec atrakcií, za posledným šiatrom učupeným za pojazdnou strelnicou sa začínal gastro sektor – vône od výmyslu sveta a plno výčapov a predajcov vína. Vône ho nezaujímali, najedol sa doma, ale jedno orosené by si dal.

Už sa chcel postaviť do radu, keď ho upútal zastrčený šiator za strelnicou. Stan, o niečo väčší než stany na kempovanie, hlavne vyšší. Vyšší špic, ako turecké stany v his-

torických filmoch, aj farby podobné, čvirikavé. Prevládala modrá, to ho upútalo, modrá bola jeho najobľúbenejšia. Všetky odtiene modrej. Najkrajšie boli tmavomodré pásiky posiate trblietkami. V záplave trblietok mu ušiel nápis nad zamaskovaným vchodom do stanu. Až keď sa sústredil na písmená, rozlúštil nápis – VEŠTICA. Veľké písmená posiate zlatými hviezdíčkami a striebornými polmesiacmi prezrádzali, kto čaká vnútri.

Táto nečakala vnútri.

Krauz podišiel bližšie, aby sa uistil, že ho neklame zrak. Dlho nespál, mohol mať vidiny. Podišiel bližšie, ale zrak ho neklamal, naozaj tam bolo napísané *veštica*. Na hodoch bol už stokrát, no, možno dvadsaťkrát, ale takúto atrakciu ešte nevidel.

„Dovolíte, pánko môj?“

Nebola v stane, ako duch sa priblížila od chrbta. Krauz ju nepočul prichádzať, mykol sa. Cez jednu ruku mala prehodенú precízne poskladanú vyžehlenú krvavočervenú šatku, v druhej niesla keramickú misku s vodou. Na hladine plávali ružovej lupene. Nechcela vyliť a Krauz jej zavádzal, v úzkom priestore na boku strelnice sa jej zle manévrovalo. Požiadala, aby jej uvoľnil cestu, a Krauz okamžite uhol.

„Ďakujem.“

Obišla ho ticho, ladne, akoby po tráve nechodila, ale plávala. Zarazila sa, vrátila sa o krok, zvrtila sa, zahľadela sa mu do očí.

Cigánka, mladá, celkom pekná, ale také sú všetky, keď sú mladé. Cigánske oblečenie z čias Márie Terézie jej veľmi nesvedčalo, vrstvy sukíň ju rozširovali, vrchná, skladaná, nepekne odstávala od bokov. Čierne monofarebné pančuchy farebne zladené s čiernymi filcovými papučami neboli také nevkusné ako krikľavá farebná blúza a vestička. Vlasiská čierne ako antracit jej padali až na driek, nešpatila ich ani šatka, ani stuha.

Nesmiala sa, ani sa neusmiala. Pristúpila ešte o krok, pohla krkom, aby sa im priblížili oči. Uprene mu do nich hľadela, ani okom nemihla. Krauz zacítil bolesť hlavy, ale to sa pri nevyspatosti stáva.

„Nejaké psychologické cvičenie?“ usmial sa Krauz, pretrel si čelo, aby zahnal mdloby.

„Ste unavený.“

No a? To má byť veštecké umenie? Veď to na ňom musí vidieť každý.

„Z krvi.“

Zvrtla telo, hlava sa nepohla, nohy už urobili prvý krok, ale hlava stále ostávala na mieste. Do poslednej chvíle udržiavala očný kontakt, až napokon otočila aj hlavu, pohla sa celá.

„Ako to mys...“

Odišla, stratila sa, akoby sa vyparila, skôr než sa stihol čokoľvek opýtať. Usmial sa – dobrý trik. V stene stanu bol hýriacimi matnými farbami, trblietkami a volánikmi zamaskovaný záhyb, ktorým sa dalo vojsť dnu. Záhyb hneď zapadol na svoje miesto a vchod zakryl. Mala to nacvičené, a tak v nepozornom pozorovateľovi mohla vzbudiť dojem, že je čarodejnica, tá sa teda vie vypariť. Krauz nebol nepozorný pozorovateľ, aj napriek ospalým očiам postrehol fintu. Nedalo mu, aby nepodišiel až k šiatru. Do nosa mu udrela ťažká vôňa kadidla.

„Slečna...“

Záhyb sa pohol, odchýlil sa. Postrehol štíhle prsty s krva-vočervenými dlhými nechtami. Nič viac, ostatné časti tela ostali skryté v magickej temnote.

„Ehm, slečna, nemienim vojsť, ja na tie vaše blbosti neverím, len som sa chcel spýtať, ako ste to mysleli s tou krvou.“

Nijaká odpoveď, len ruka ostala na mieste.

„Ak ma lákate dnu, zbytočne.“

Nijaká odpoveď, ruka ostala na mieste.

„Ako chcete,“ rezignoval Krauz, už sa chcel zvrtnúť na päte a odísť.

„Nemusíte sa báť, páňko môj, to nie je vaša krv,“ zaznelo zo stanu tlmene, akoby z diaľky.

„Nie je moja? A čiá?“

„Stará krv.“

Celú sobotu a celú noc sa babral so starou krvou, ale od-
kiaľ to môže vedieť cigánka zo stanu?

„Prečo hovoríte v hádankách?“

„Kto sa chce dozvedieť odpovede, musí vojsť.“

Hovorila pomaly, hlas znel príjemne, melodicky, láskavo, lákavo. Krauz pocítil neodolateľné nutkanie vojsť a presvedčiť sa na vlastné oči, ako sa v skutočnosti robí podvod

pretrvávajúci storočia. Na druhej strane váhal – on, dôstojník kriminálnej polície, racionálne uvažujúci muž, sa má znížiť k niečomu takému falošnému, priehľadnému, lacnému, ako je pokútne umenie spod kopuly šiatra kočovných cigánov? Nikdy!

Stál dnu a doširoka rozťahoval viečka – nevidel nič. Vošiel zo svetla do tmy a oči potrebovali pár sekúnd, aby si privykli. Rozoznával všade visiace šatky, niektoré priesvitné, všetky farebné. Stan sa odrazu scvrkol, akoby mu celá tiaž modrých nebies spočívala na pleciach – aj zohol hlavu ako pod ozajstnou záťažou. Rozhrnul pár priesvitných šatiek, pripadal si ako v kúpeľni, keď sa cez záves prediera k vani. Takmer zakopol o stolík, o šachový stolík s veľkými štvorčkami. Namiesto figúrok boli na šachovnici rozmiestnené... Prizrel sa lepšie, áno, boli to kosti, úlomky kostí, celé kosti. Len dúfal, že tá veľká na kraji nie je originál stavec z ľudskej chrbtice.

Vynorila sa z temnoty, hodvábne šatky za ňou viali, akoby sama bola vánok.

„Sadnite si, pánko môj.“

Až teraz si všimol nízky turecký stolček. Sadol si. Zamienil si, že sa sústreďí na detaily, na každý jej pohyb, a upozorní ju na každý podvod, na každý priehľadný trik, no vôbec nepostrehol, odkiaľ vzala misku s lupeňmi a červenú šatku. Keď sa vynorila z temnoty, mala prázdne ruky, prisahal by, všimol si ich, nemala v rukách nič, a teraz – na šachovom stolíku šatka a miska!

„Ak je vám svetlo nepríjemné, môžem ho stlmiť.“

O čom to hovorí? Veď je tu tma!

Krvavočervenú šatku prehodila cez žiarivú krištálovú guľu, zmenila ju na oranžový grapefruit a vnútro stanu na krvavé vnútro veľryby.

„Šikovné,“ uznal, veď ešte pred chvíľou mal rovno pod nosom len šachovnicu a kosti.

Sadla si oproti, hľadeli si do očí na šírku šachovnice.

„Fúknite.“ Natiahla ruku s miskou, vodou a lupeňmi.

Ani teraz si nevšimol, odkiaľ ju vyhrabala, veď ležala na šachovom stolíku a odrazu ju mal pod nosom.

Fúkol, lupene sa rozbehli po hladine. Misku položila do stredu šachovnice, pozorne sledovala plachtenie lupeňov, až kým nezastali.

„Päť korún, páňko môj.“

Ani drevenú dózu na cigary dovtedy nezbadal, nebola na scéne, a odrazu z ničoho nič hrala hlavnú úlohu. Zdvihla veko, na detektíva dýchlá prázdnota. Asi to nebude vychýrená veštica, keď je dnes prvý.

Nadýchol sa, že jej rovno od pľúc povie niečo o nezdaňenom nezákonnom podnikaní a obohacovaní, ale pozerala naňho takým pohľadom... Zahanbil sa. Prečo by jej to vyčítal? Siahol do služobáku, vybral bankovku, prispel, ani si nepýtal výdavok.

„Ďakujem, páňko môj.“ Škatuľa s peniazmi zmizla. Bola tu vôbec? Už platil? Alebo sa platí až pri východe? Má problémy s pamäťou – je len nevyspatý alebo mu počarila?

„Chcel by som...“

„Viem. Podajte mi ruku. Nie tú, druhú. Hore dlaňou.“

Vzala si jeho dlaň do svojej – nič necítil. Nahol sa, presvedčil sa, či ho drží – držala, ale na zápästí ani na prstoch dotyk necítil.

Počkala, kým sa presvedčil, potom sa nahla nad dlaň. Druhou rukou mu zavrela prsty do päste, zovretú päšť podržala, nahla sa nad misku a fúkla. Lupene si zasurfovali, zovretie držala, kým sa zastavil aj posledný, až potom mu otvorila dlaň, nahla sa a čítala. Čítala dlho.

Pozrela sa mu do očí, nahla hlavu, aby si boli bližší. Neusmievala sa, nesmiala sa, nemračila sa, nemala nijaký výraz.

„Nie je to vaša krv, páňko môj, ale je všade okolo vás. Sprevádza vás už roky a bude vás sprevádzať do konca života. Bránite sa, chceli by ste z kruhu vystúpiť, ale krvavý kruh vás drží, zviera, nepustí, je silnejší než vaša vôľa. Máte dve možnosti, vystúpite z krvavého kruhu napriek bolesti, čo vám ten krok prinesie, alebo zostanete, napriek bolesti, ktorá bude súčasťou tohto rozhodnutia. Ak vykročíte z kruhu, oľutujete, ale už nikdy sa nebudete môcť vrátiť. Ak ostanete a vytrpíte, čo vytrpieť treba, odmena vás neminie. V Dunaji tečie voda. Pretečie veľa vody. Jedného dňa sa obzriete a vo vašom tieni bude stáť úspech, sláva, bohatstvo, ženy, priatelia, veľa priateľov, neprajníci, závistlivci, zákerní zradcovia, falošní hráči a besné psy s krvavou papuľou. Vybrať si musíte sám.“

Pustila mu ruku, zistil to len podľa toho, že odrazu stála pred ním a ruky sa jej hompálali pri tele. Vstal aj on, ale do tváre jej nevidel – delila ich sivá priesvitná šatka ako hmľa nad ranným rybníkom. Načiahol sa, chcel šatku odhrnúť.

„Nie! Má tam byť.“

„Tak mi teda povedzte, milá slečna, aká sláva, aký úspech? Čo mám urobiť?“

„Bude to na papieri.“

„Na akom papieri? Diplom, povýšenie, vyznamenanie, uznanie?“

„Popísaný papier, viac neviem. Videla som iba to, čo ste mi ukázali, iba to, čo ste mi dovolili vidieť. Veštica nevie všetko, všetko viete iba vy. Ja ukážem cestu, vy vykročíte. Inak to nikdy nebolo, nie je, ani nikdy nebude.“

Zvrtla sa, hodvábne šatky sa zavlnili. Zmizla, šatky zmeraveli. Pripadal si ako v jaskyni so skamenenými šatkami namiesto stalaktitov.

„Baba jedna...“ frflal celou cestou k pivu.

Dal si dve, stretol kamaráta zo sídliska, pokecali, zaspomínali. Kamarát doň dva razy drgol: čo je s ním, či ho počúva. Krauzovi lietali myšlienky, nevedel sa sústrediť.

Sylvia nedodrжала podmienku, že ho vyhľadá, až keď to decká prestane baviť – našla ho a mrnčali. Musela ich šantenie ukončiť, minula všetky peniaze a decká chceli ešte to, ešte hento a stále niečo. Keď zrátala, koľko minula, vyrazilo jej dych – mohli za to byť nové topánky aj blúzka.

„A dosť! Ide sa za tatkom!“

Tatko siahol do tajných rezerv v služobáku.

„Tak ešte jeden kolotoč a ide sa domov!“

„Jupí!“

Sylvia strážila deti na kolotoči, Krauzovi to nedalo, vytratil sa, vrátil sa k šiatru zastrčenému za pojazdnou strelnicou. Nemohol sa zbaviť pocitu, že so slečnou bez úsmevu majú nevybavené účty.

Neklopal, nebolo kde, vošiel.

„Haló! Je tu niekto?“

Z temnoty visiacych šatiek sa vynorila cigánka. Šaty rovnaké, ale niečo bolo navyše – roky, úsmev a červená šatka uviazaná ako členka.

„Vitajte, pánko môj.“

„Kde je tá mladá?“

„Sem poprosím, päť korún, páňko môj,“ otrčila mu pod nos plechovú pokladničku.

„Tá mladá mala škatuľu od cigár a už som prispel. Kde je?“

„U nás sa platí za každú odpoveď.“

„Nechcem ďalšie odpovede, už som si jednu kúpil, chcem len vedieť, kde je tá mladá, čo tu bola pred vami.“

„Aká mladá?“

„Koľko máte? Sto? Ja hľadám tú osemnásťročnú.“

„Som tu len ja.“

„To vidím, bola tu pred hodinou.“

„Aj pred hodinou som tu bola len ja.“

„Určite! Čo to na mňa hráte? Povedzte jej, že nechcem, aby mi vrátila peniaze, iba sa chcem na niečo spýtať. Doplatím, ak treba, ale zavolajte ju.“

„Karči, pod' sem!“

Ďalší trik. Z temnoty sa vynoril chlapisko v čiernom lesklom cirkusantskom obleku.

„No?“

„Nechce platiť a len sa vypytuje.“

„Nevypytujem sa a už som platil, hľadám tú mladú, čo tu bola predtým.“

„Reklamácie po zaplatení neprijímame a mladá tu nikdy nebola, toto je náš stan, sme tu len my dvaja.“

„Určite! Nerozumiete mi, že sa nechcem sťažovať ani nechcem naspäť peniaze, iba sa jej chcem niečo spýtať. Tak nehrajte divadielko a zavolajte ju!“

„A vy nerozumiete, že toto je náš stan a sme tu len my dvaja?“

„Chod'te do riti, banda jedna...“

Muž sa pohol, Krauz nedopovedal – triezvo zhodnotil pomer síl, opustil bojisko bez ujmy na zdraví. Vonku si všimol predavača langošov z vedľajšej pojazdnej langošárne. Fajčil vzadu na tráve alebo fajčil trávu vzadu, asi už toho mal od piatka dosť.

„Dobrý...“ kývol mu Krauz hlavou.

„Dobrý...“ odkýval.

„Ste tu od začiatku?“

„Od piatka.“

„Ide to na nervy, čo?“

„Ide, ale zarábame, tak čo mám robiť. Dnes je tu nával a do večera ešte bude, ale tak to býva vždy v nedeľu, každý chce ešte na poslednú chvíľu stihnúť, čo sa dá.“

„A tú mladú, čo tu ordinuje v stane, ste videli? Kam išla?“

„Aká mladá?“

„Osemnásťka v cigánskych historických šatách.“

„Veštica?“

„No.“

„Tu veští len stará Jolana a stráži ju Karči, roky sa poznáme.“

„A tá mladá?“

„Nikdy tu nijaká mladá nebola.“

„Aj vy choďte do riti, pekne ste dohodnutí. Zohratá banda klamárska!“

„Počúvaj, ty chuj, ťahaj do riti sám a neotravuj pracujúcich ľudí.“

A bolo po debate.

Cestou domov Krauz šoféroval ani zarezaný.

„Je ti niečo? Nesadlo ti?“ obávala sa Sylvia.

„Sadlo, sadlo, len som taký...“

„Potrebuješ sa vyspať.“

„V každom prípade. Ale vieš, čo ma šťve? Všimol som si, že ľudia čoraz viac klamú, vymýšľajú si, snažia sa človeka natiahnuť, obalamutiť...“

„Niektorí ťa našťval? Obtiahli ťa o peniaze?“

„Ani nie, o peniaze nejde, len mám taký blbý pocit, že dnes už nemôžeš veriť nikomu.“

„Mne môžeš, uložíš si ťa, nachováš ťa, večer, keď deká zaspia...“

To bude asi najlepšie, pomyslel si Krauz. Kašľať na vešticu klamárske, vlastná baba je vlastná baba, na tú je vždy spoľahnutie.

Časom na zvláštnu príhodu s vešticou zabudol. Spomenul si až po rokoch...